ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. S. P.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 1. 2021, č. j. MV-175169-4/SO-2020, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2021, č. j. 43 A 6/2021 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovaná **je povinna** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 1. 10. 2020, č. j. OAM-39720-43/ZM-2019, zamítlo Ministerstvo vnitra podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně na základě obsahu utajovaných informací představujících podklad tohoto rozhodnutí uzavřel, že zaměstnaneckou kartu žalobci vydat nelze. Žalovaná podané

odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila shora uvedeným rozhodnutím.

[2] V záhlaví citovaným rozsudkem Krajský soud v Praze rozhodl tak, že rozhodnutí žalované zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Krajský soud považoval za nedůvodné námitky týkající se porušení práv žalobce v důsledku nezpřístupnění utajovaných informací. Soud neshledal ani důvod předložit věc Ústavnímu soudu. Nesouhlasil ani s tím, že by byla porušena zásada uvedená v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Za důvodnou ale považoval námitku, podle které na základě doplnění utajovaných informací, které opatřil správní orgán prvního stupně ve spojení s utajovanými informacemi opatřenými dříve, je možné důvodně učinit závěr o tom, že v žalobcově případě je dána překážka pro vydání zaměstnanecké karty. Krajský soud prostudoval utajované informace, které správní orgány nashromáždily, a dospěl k závěru, že tyto informace neskýtají jednotlivě ani ve svém souhrnu dostatečný podklad pro závěry, které správní orgány učinily, tedy že žalobcův pobyt na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání na pracovní pozici uvedené v žádosti o zaměstnaneckou kartu není v zájmu České republiky. Správní orgány dovodily, že jsou u žalobce dána rizika, která jsou důsledkem organizovaného zločinu. Ani doplněné dokazování však tuto skutečnost podle krajského soudu neprokázalo, a to především z časového hlediska.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[3] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.”).

[4] Stěžovatelka namítala, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu přezkoumávala důsledně, zda předmětné utajované informace vykazují jako podklad pro rozhodnutí znaky věrohodnosti, přesvědčivosti a umožňují jejich verifikaci. To je zřejmé i z předchozího postupu žalované, která opakovaně rušila dříve vydaná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť obstarané podklady obstát nemohly. Až na základě posledního doplnění utajovaných informací, které obsahovaly bližší konkretizaci o způsobu činnosti organizované zločinecké skupiny, která byla v rozporu se zájmy České republiky, naplnila požadavky kladené na jejich obsah zákonem, judikaturou a povahou věci.

[5] Nesouhlasila s tím, že by se správní orgány nevypořádaly s časovou a věcnou disproporcí mezi trestnou činností organizované skupiny, která se týkala systému Visapoint a byla odhalena v podzimních měsících roku 2018, a datem podání žádosti žalobce. Stěžovatelka musela postupovat podle zákona o pobytu cizinců, resp. podle § 169m odst. 2 tohoto zákona, který pojednává o nakládání s utajovanými informacemi. Ustanovení v návaznosti na záměr zákonodárce zužuje rozsah požadovaného odůvodnění. Odkázala i na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 8. 2021, č. j. 61 A 4/2021 - 65, který v totožné věci jiného žadatele dospěl k odlišnému závěru. Odkázala i na další obdobné řešené věci.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že po celou dobu správního řízení neměl alespoň obecně použitelné informace o utajovaných podkladech. O nich se dozvěděl rámcově až z napadeného rozsudku krajského soudu. Poukázal k tomu na zásah do svých práv zaručených Listinou základních a svobod. Uvedl, že krajský soud zejména v odst. 71. - 73. popsal obecným způsobem obsah utajovaných informací, a to aniž by důvody jejich utajení jakkoli ohrozil. Nebylo proto zřejmé, proč takovým způsobem nepostupovaly již správní orgány. Žalobce proto považoval ve shodě s krajským soudem rozhodnutí správních orgánů za nezákonná. Poukázal i na to, že v obdobných věcech rozhodly i jiné krajské soudy obdobně jako krajský soud v nyní souzené věci. Z rozsudků krajských soudů dovodil, že z utajovaných informací mělo vyplývat propojení s organizovaným zločinem, které mělo spočívat v tom, že žadateli mělo být podání žádosti zajištěno registrací v systému Visapoint nebo prostřednictvím telefonní linky, a to nelegálním způsobem. Pokud se jednalo o takto obecné informace, domníval se žalobce, že nebyl důvod takové informace zatajovat.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Jak připomenul Nejvyšší správní soud v nedávném rozsudku ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021 - 47 (který zrušil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 10. 2021, č. j. 57 A 23/2021-48), ve kterém posuzoval obdobnou problematiku, v případě rozhodování na základě utajovaných informací platí, že listiny v utajovaných podkladech nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu v podkladech zachyceného a soudem ověřitelného. Správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost skutečností v utajovaných podkladech uvedených a jejich význam ve vztahu ke sporné věci (k tomu obdobně také usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod [32]). Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k němu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019 - 28, bod [22]).

[10] Nejvyšší správní soud se seznámil s utajovanými informacemi, které nejsou součástí správního spisu. Po jejich zhodnocení souhlasí s krajským soudem v tom, že informace, na kterých správní orgány založily svůj závěr o tom, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky, požadavky kladené na kvalitu utajovaných informací nesplňují. Utajované informace obsahují převážně pouze obecná fakta a tvrzení o migraci z Vietnamu do České republiky. Jejich individualizaci ve vztahu k žalobci však správní orgány neprokázaly. Tyto informace neobsahují nic bližšího ohledně toho, jak měl být do trestné činnosti zapojen, nebo jaké pro něj z takové činnosti plynuly výsledky. Pro věc je přitom bezvýznamné, že členem organizované skupiny nebyl nebo že není v tuzemsku trestně

stíhán. Pro použitelnost § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (pobyt cizince na území není v zájmu České republiky) postačí, pokud jsou dány dostatečné indicie např. o tom, že cizinec „služeb“ kriminálního gangu využil, např. tak, že uhradil nebo chtěl uhradit peněžitou částku, doporučil využití organizace jiným vietnamským občanům, případně ji nějak jinak podpořil či chtěl podpořit, byť by se tím sám trestného činu nedopustil (tyto příklady uvádí Nejvyšší správní soud pouze hypoteticky a ilustrativně, bez přímého vztahu k této individuální věci). Nejvyšší správní soud sdílí názor krajského soudu, že tvrzení uvedené v podkladech postrádá jakékoli údaje časové, místní a zdrojové.

[11] Nejvyšší správní soud závěrem doplňuje, že konkrétnost a závažnost zjištění ve vztahu k žalobci, který z ciziny žádal o pobytový titul, nemusí být taková jako v případech, kdy správní orgány fakticky rozhodují o „vyhoštění“ (v širokém slova smyslu toho slova) ve smyslu článku 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Jinak řečeno, cizinci legálně pobývající na území státu mají větší procesní standardy ochrany proti vyhoštění či obdobným rozhodnutím než cizinci, kteří teprve usilují dostat se na území státu. To ostatně vyplývá ze smyslu základního práva dle článku 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě (srov. k výkladu tohoto základního práva KOSAŘ, David. Komentář k článku 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, in: Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1390 násl.). V dané věci však informace v utajovaných podkladech ve vztahu k žalobci obsahují pouze obecná fakta v podobě, která znemožňuje soudu si o nich učinit jakýkoliv úsudek. Kasační námitky proto nepovažoval za důvodné, ale naopak se ztotožnil s hodnocením krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu vůči neúspěšné stěžovatelce náleží náhrada nákladů řízení.

[14] Nejvyšší správní soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení odpovídající odměně advokáta za jeden úkon právní služby, a to písemné podání ve věci - vyjádření [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“)] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 4 vyhlášky]. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se proto o tuto částku zvyšuje. Stěžovatelka (žalovaná) je pro uvedené povinna uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 26. května 2022

JUDr. Radan Malík
předseda senátu